

Arrest

nr. 188 833 van 23 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Tar Balaq (district Markazi Behsud, provincie Wardak). U bent een Hazara van etnische origine. U bent gehuwd met A.(...) M.(...) Q.(...) (CGVS (...), O.V. (...)). U ging nooit naar school en bent ongeletterd gebleven. U was altijd in het dorp waar u voor de kinderen, het huishouden en het vee zorgde. U en uw man zijn naar België gekomen met jullie dochters S.(...) en M.(...).

In 2008 is uw man in Kabul als ober beginnen werken bij IFA, een Franse organisatie die lessen Frans organiseert en zich bezig houdt met culturele evenementen in het befaamde Lycee Estiglal. In 2011 nam hij er nog een tweede job bij, meer bepaald in de basis van Kaia, naast de luchthaven van Kabul. Hij werkte daar als kassier in een koffiobar. Na een jaar hield hij het daar voor bekeken. Begin 2014

staakte uw man ook zijn activiteiten voor de Fransen. Hij ging aan de slag bij de Agha Khan Foundation die zich bezig houdt met de restauratie van gebouwen. Het kantoor van deze organisatie is in Deh Mazang (eveneens Kabul stad) gevestigd. Uw man controleerde voertuigen op explosieven en bracht materialen, zoals hout, bedoeld voor de restauratie van gebouwen. Om de drie of vier maanden keerde hij naar Behsud terug, waar u, de kinderen en uw schoonvader woonden.

Anderhalve maand voor jullie vertrek uit Afghanistan vernam uw schoonvader dat de Taliban uw man viseerden. Een commandant van de Taliban was in de moskee komen verkondigen dat elkeen die met de buitenlanders samenwerkte, zou worden onthoofd. Voorts verklaart u dat Tar Balaq en andere dorpen van Behsud jaarlijks worden geconfronteerd met aanvallen van Kuchi's en Taliban. De lokale politie (arbaki) verwittigde jullie dat de situatie niet meer veilig was en dat de inwoners van het dorp maar beter konden vertrekken. Met uw man en kinderen vluchtte u naar een verderop gelegen dorp, waar u onderdak vond bij J.(...), een vriend van uw man. Kort na jullie vertrek uit Tar Balaq zijn de Kuchi's daar gekomen. Zij hebben de huizen platgebrand. Uw schoonvader, die te oud was om met jullie te vluchten, werd door hen vermoord. U bent samen met enkele andere vrouwen de schade in het dorp gaan opmeten. Daarna zijn u en uw gezinsleden uit Afghanistan weggegaan. In jullie haast vergaten jullie de medicatie van jullie zoon die ademhalingsproblemen had. Hij is gestorven net voor jullie Afghanistan verlieten. Jullie reisden vervolgens naar Iran waar jullie nog twee maanden verbleven. Daarna zijn jullie via Turkije, Griekenland en een onduidelijke reisweg naar België gekomen. Op 26 oktober 2015 gingen u en uw man zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en vroegen jullie asiel aan.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar uw man omwille van zijn professionele activiteiten voor de Agha Khan Foundation door de Taliban gevisieerd werd. Verder verwijst u naar de vervolging door de Kuchi's die jullie huis in brand staken en uw schoonvader vermoordden. U stelt ook dat de Hazara bevolking in Afghanistan wordt vermoord en verkracht.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afgaans identiteitsdocument (taskara), de taskara van uw man, een badge van de Franse organisatie waarvoor uw man eertijds werkte, een kopie van een badge die moet aantonen dat uw man voor de Agha Khan Foundation werkzaam was, een foto waarop u in jullie uitgebrande huis te zien bent, een brief van een Belgische militair op rust die na een gesprek met uw man tot de conclusie kwam dat uw man vast en zeker in de Kaia basis gewerkt heeft en drie brieven van personen die uw man in België leerde kennen en die zijn inzet en sociaal engagement loven.

B. Motivering

Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal verwijst u naar de asielmotieven die door uw man A.(...) M.(...) Q.(...) worden ingeroepen. In het dossier van uw man nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u en uw vrouw het niet geloofwaardig hebben gemaakt dat jullie werkelijk afkomstig zijn van Behsud en hier gewoond hebben. Zo is het merkwaardig dat u eerst verklaart afkomstig te zijn van het district Hese Awal Behsud (CGVS, p.5) maar dat u uw verklaringen later tijdens het gehoor wijzigt en stelt van het aangrenzende district Markazi Behsud te zijn (CGVS, p.19). Voorts lijkt u zich de naam van het districtscentrum niet meer te herinneren (CGVS, p.19). Als het CGVS u vraagt of de naam van dat centrum Zarkharid of anders luidt, kan u daar geen antwoord op geven (CGVS, p.19). Gevraagd naar namen van districten die aan Behsud grenzen, blijkt u enkel die twee districten te kennen die ook tot de provincie Wardak behoren. Districten van de provincie Bamyan of van Ghazni die ook een grens met Behsud delen, zijn u niet bekend (CGVS, p.19). Uw vrouw heeft ook nog nooit gehoord van districten als Nawur, Yakawlang en Waras (CGVS, vrouw, p.6), die naast Markazi Behsud gelegen zijn. Vermeldenswaard is ook de vaststelling dat uw vrouw het verschil niet blijkt te kennen tussen een district (woleswali) en een provincie (wolayat). Zij heeft het bijvoorbeeld over de woleswali wolayat Wardak (CGVS, vrouw, p.3). Elders verklaart zij dan weer dat Behsud een wolayat is in de woleswali Wardak (CGVS, vrouw, p.7), wat uiteraard een verkeerde voorstelling van de feiten is. Eveneens opmerkelijk is dat zij de naam van de hoofdstad van de provincie (Maidan Shahr) niet kan noemen (CGVS, p.6, 7). Deze zaken zijn dermate elementair dat ze ernstige twijfels oproepen bij jullie herkomst uit deze regio. Voorts geeft zij een, althans voor iemand die in haar hele leven slechts twee keer naar Kabul zou zijn geweest, opvallend gedetailleerde beschrijving van de weg naar Kabul, maar gevraagd of zij dan bij het verlaten van het huis links- of rechtsaf moest, zegt zij dan weer dat ze daar niet op gelet heeft (CGVS, vrouw, p.8). Dit toont aan dat de weinige kennis die uw vrouw etaleert, ook nog eens is ingestudeerd. Jullie gebrekkige kennis van de geografie van de regio waar jullie altijd zouden hebben gewoond, is een eerste aanwijzing dat jullie niet van Behsud afkomstig zijn.

Verder dient te worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw bijzonder onduidelijk zijn geweest over het dorp Tar Balaq, zijn inwoners en over de situatie in de regio. U zegt dat het dorp een twintig- of vijfentwintigtal huizen telt (CGVS, p.8), wat doet vermoeden dat dit een hechte gemeenschap betreft. Echter, u blijkt slechts de namen van een drietal burens daar te kennen (CGVS, p.10). Dat u de afgelopen tien jaar meestal in Kabul werkte (CGVS, p.10), biedt geen afdoende verklaring voor dergelijke onwetendheid. Ook uw uitleg als zou u zeer gestresseerd zijn en de namen vergeten zijn (CGVS, p.18), kan niet overtuigen, te meer u even voordien nog verklaarde dat er in het dorp geen sociaal contact was en dat de inwoners elkaars naam niet kenden (CGVS, p.10). Overigens kan dit evenmin voor waar worden aangenomen. Er mag worden verondersteld dat de inwoners van dergelijk klein dorp net heel sterk op elkaar zijn aangewezen. Als uw vrouw, die toch vijfendertig jaar in het dorp zou hebben verbleven, gevraagd wordt naar namen van bewoners, zegt zij slechts Haji Safar en diens vrouw te kennen. "Ik ken geen anderen" zegt en herhaalt uw vrouw. Uiteindelijk noemt zij nog drie namen van vrouwen, maar namen van mannen daar zijn haar niet bekend en zelfs als gevraagd wordt wie daar jullie burens waren, kan zij geen antwoord geven (CGVS, vrouw, p.4). Dergelijk vaag relaas is onaanvaardbaar. Het is nogal evident dat iemand die zolang in dergelijk klein dorp met hooguit vijfentwintig huizen zou hebben gewoond, het merendeel van de inwoners kent.

Het is voorts opmerkelijk dat uw vrouw, in tegenstelling tot wat u zelf beweert (CGVS, p.17), zegt dat jullie thuis geen radiotoestel hadden. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, argumenteert zij dat zij vergeetachtig is (CGVS, vrouw, p.5). Er kan worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat men zich dergelijke zaken niet kan herinneren, te meer radio veelal het enige medium is dat voorhanden is in een ruraal gebied als Behsud. Gevraagd of sommige mensen in het dorp een televisietoestel hadden en dus een schotelantenne op het dak, aarzelt u en verklaart u dat u daar niet op gelet heeft (CGVS, p.18). Nochtans verklaart uw vrouw dat er geen elektriciteit in het dorp voorhanden was, wat toegang tot het medium televisie simpelweg onmogelijk maakte (CGVS, vrouw, p.5). Keer op keer blijken jullie geenszins op de hoogte van zaken die voor een inwoner van zo'n dorp evident zouden moeten zijn.

Verder verklaren jullie dat jullie zoon ziek was en medische zorgen nodig had. Uw vrouw beweert dat jullie daarvoor naar de kliniek in Mir Hazar gingen. Het is opmerkelijk dat zij zich de naam van dit dorp aanvankelijk niet kan herinneren (CGVS, vrouw, p.7). Nog opmerkelijker is dat zij ontkent dat jullie ooit naar Kabul zijn gegaan voor meer gespecialiseerde medische zorg (CGVS, vrouw, p.7), terwijl u zelf heeft beweerd dat u uw zoon naar dokters en hospitalen in de stad bracht en dat men u daar zou hebben afgeraden uw zoon te laten opereren (CGVS, p.9). Het is niet aannemelijk dat uw echtgenote niet op de hoogte zou zijn van de pogingen die u zou hebben ondernomen om uw zoon te helpen.

Verder verklaart uw vrouw dat zij "hoorde" dat er een school in het dorp was (CGVS, vrouw, p.4). Dat zij, moeder van twee dochters, niet weet of deze school ook toegankelijk is voor meisjes (CGVS, p.4), is opnieuw merkwaardig. Ook u informeerde schijnbaar nooit naar de toekomstige onderwijskansen voor uw dochters. U zegt dat er een meisjesschool in het districtscentrum is en zegt niet te weten of er ook andere meisjesscholen in het district zijn (CGVS, p.12). Het is bevreemdend dat een persoon die in België op zoek gaat naar een toekomst voor zijn dochters (CGVS, p.20), geen enkele notie heeft van de onderwijskansen die zijn kinderen in Behsud al dan niet zouden hebben gehad. Overigens, toen het

CGVS u de vraag stelde waar u ooit zelf school liep, verklaarde u eerst dat dit in het districtscentrum was, waarna u uw verklaringen bijstuurde en zei dat u naar school ging in het dorp (CGVS, p.6). Tot slot is het verwonderlijk dat het uw vrouw niet bekend is dat Turkse troepen jarenlang in Wardak aanwezig waren (en daar honderden projecten op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs, etc. finaliseerden) (CGVS, vrouw, p.6). Dergelijk vaag relaas met betrekking tot de situatie in het dorp en de regio, bevestigt dat het niet geloofwaardig is dat jullie daar woonden.

Nog andere vaststellingen tonen aan dat u tijdens het gehoor verzaakt heeft aan uw plicht tot medewerking. Zo ontkent u aanvankelijk dat u al voor uw komst naar België een Facebookaccount had en zegt u dat u in Afghanistan geen personen kent die deze vorm van sociale media gebruikten (CGVS, p.11). U zegt geen enkel contact te hebben met de mensen in Afghanistan en beweert niet te weten of uw vrienden en kennissen daar al dan niet in leven zijn. Pas wanneer het CGVS u confronteert met het feit dat uw eerdere account (onder de naam Azimy Hazara) werd teruggevonden, geeft u toe dat u ook al in Afghanistan een account creëerde (CGVS, p.12). Dat u het bestaan daarvan verborgen trachtte te houden, is veelzeggend. Als het CGVS opmerkt dat nagenoeg al uw vrienden van Kabul afkomstig lijken en u hierop vervolgens beweert dat iemand anders uw Facebookprofiel aanmaakte, dat deze persoon buiten uw toestemming vriendenverzoeken verstuurt en in uw naam commentaren post, blijkt u niet in te zien dat dergelijke boude verklaringen uw geloofwaardigheid verder ondermijnen.

U heeft voorts verklaard dat u de afgelopen tien jaar in Kabul gewerkt heeft. Sedert 2014 zou u hebben gewerkt voor de Agha Khan Foundation die gebouwen restaureert. U zou materialen zoals hout hebben vervoerd en u zou ook auto's hebben gecontroleerd. Dat u omwille van uw activiteiten voor de Agha Khan Foundation in Tar Balaq zou zijn bedreigd door een commandant van de Taliban (CGVS, p.17), maakt u gezien het ongeloofwaardige karakter van jullie herkomst uit Behsud evenwel niet aannemelijk. Om dezelfde reden kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die uw familie in Tar Balaq met de Kuchi's zou hebben gekend.

Wat betreft jullie verklaring dat jullie van etnische origine Hazara zijn en dat de sjiitische Hazara's in Afghanistan worden vermoord, vervolgd en verkracht, dient te worden opgemerkt dat u en uw vrouw louter naar jullie etniciteit en geloofsovertuiging verwijzen zonder jullie nood aan bescherming in concreto aan te tonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een etnische of religieuze minderheid dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Markazi Behsud gelegen in de provincie Wardak. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Behsud heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande moet besloten worden dat u niet aannemelijk maakt dat u uit Wardak afkomstig bent en dat eerder kan verondersteld worden dat u in werkelijkheid een zeer sterke band met de stad Kabul heeft.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van

regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien bovenstaande vaststellingen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad

Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. De taskara's kunnen uw relaas en herkomst slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in het land. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker. De badges tonen hoogstens aan dat u een tijdlang voor deze werkgevers actief bent geweest. Dat u omwille van uw professionele activiteiten problemen met de Taliban zou hebben gekregen, blijkt niet uit deze documenten. De brief van een Belgische militair op rust moet aantonen dat u ooit in de Kaia basis werkzaam was. Dat u daar in 2011 als kassier aan de slag was, wordt in deze beslissing niet betwist. De foto van uw vrouw in een huis, levert geen enkel bewijs voor jullie verklaring als zou dit jullie huis zijn, laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat dit huis in Behsud gelegen is en door de Kuchi's in brand gestoken werd. Gezien het bedrieglijke karakter van uw beweerde herkomst en asielrelaas, kan ook aan de foto geen enkele waarde worden gehecht. De brieven van mensen die u in België leerde kennen, houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en herstellen de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst en relaas niet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, meneer A., M. Q. Zij roept geen eigen motieven in.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest X van 23 juni 2017 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot, meneer A., M. Q., verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van “het materiële motiveringsbeginsel”, van “de zorgvuldigheidsplicht” en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van de Conventie van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat u en uw vrouw het niet geloofwaardig hebben gemaakt dat jullie werkelijk afkomstig zijn van Behsud en hier gewoond hebben. Zo is het merkwaardig dat u eerst verklaart afkomstig te zijn van het district Hese Awal Behsud (CGVS, p.5) maar dat u uw verklaringen later tijdens het gehoor wijzigt en stelt van het aangrenzende district Markazi Behsud te zijn (CGVS, p.19). Voorts lijkt u zich de naam van het districtscentrum niet meer te herinneren (CGVS, p.19). Als het CGVS u vraagt of de naam van dat centrum Zarkharid of anders luidt, kan u daar geen antwoord op geven (CGVS, p.19). Gevraagd naar namen van districten die aan Behsud grenzen, blijkt u enkel die twee districten te kennen die ook tot de provincie Wardak behoren. Districten van de provincie Bamyan of van Ghazni die ook een grens met Behsud delen, zijn u niet bekend (CGVS, p.19). Uw vrouw heeft ook nog nooit gehoord van districten als Nawur, Yakawlang en Waras (CGVS, vrouw, p.6), die naast Markazi Behsud gelegen zijn. Vermeldenswaard is ook de vaststelling dat uw vrouw het verschil niet blijkt te kennen tussen een district (woleswali) en een provincie (wolayat). Zij heeft het bijvoorbeeld over de woleswali wolayat Wardak (CGVS, vrouw, p.3). Elders verklaart zij dan weer dat Behsud een wolayat is in de woleswali Wardak (CGVS, vrouw, p.7), wat uiteraard een verkeerde voorstelling van de feiten is. Eveneens opmerkelijk is dat zij de naam van de hoofdstad van de provincie (Maidan Shahr) niet kan noemen (CGVS, p.6, 7). Deze zaken zijn dermate elementair dat ze ernstige twijfels oproepen bij jullie herkomst uit deze regio. Voorts geeft zij een, althans voor iemand die in haar hele leven slechts twee keer naar Kabul zou zijn geweest, opvallend gedetailleerde beschrijving van de weg naar Kabul, maar gevraagd of zij dan bij het verlaten van het huis links- of rechtsaf moest, zegt zij dan weer dat ze daar niet op gelet heeft (CGVS, vrouw, p.8). Dit toont aan dat de weinige kennis die uw vrouw etaleert, ook nog eens is ingestudeerd. Jullie gebrekkige kennis van de geografie van de regio waar jullie altijd zouden hebben gewoond, is een eerste aanwijzing dat jullie niet van Behsud afkomstig zijn.

Verder dient te worden opgemerkt dat zowel u als uw vrouw bijzonder onduidelijk zijn geweest over het dorp Tar Balaq, zijn inwoners en over de situatie in de regio. U zegt dat het dorp een twintig- of vijftientigtal huizen telt (CGVS, p.8), wat doet vermoeden dat dit een hechte gemeenschap betreft. Echter, u blijkt slechts de namen van een drietal burens daar te kennen (CGVS, p.10). Dat u de afgelopen tien jaar meestal in Kabul werkte (CGVS, p.10), biedt geen afdoende verklaring voor dergelijke onwetendheid. Ook uw uitleg als zou u zeer gestresseerd zijn en de namen vergeten zijn (CGVS, p.18), kan niet overtuigen, te meer u even voordien nog verklaarde dat er in het dorp geen sociaal contact was en dat de inwoners elkaars naam niet kenden (CGVS, p.10). Overigens kan dit evenmin voor waar worden aangenomen. Er mag worden verondersteld dat de inwoners van dergelijk klein dorp net heel sterk op elkaar zijn aangewezen. Als uw vrouw, die toch vijfendertig jaar in het dorp zou hebben verbleven, gevraagd wordt naar namen van bewoners, zegt zij slechts Haji Safar en diens vrouw te kennen. "Ik ken geen anderen" zegt en herhaalt uw vrouw. Uiteindelijk noemt zij nog drie namen van vrouwen, maar namen van mannen daar zijn haar niet bekend en zelfs als gevraagd wordt wie daar jullie burens waren, kan zij geen antwoord geven (CGVS, vrouw, p.4). Dergelijk vaag relaas is

onaanvaardbaar. Het is nogal evident dat iemand die zolang in dergelijk klein dorp met hooguit vijftig huizen zou hebben gewoond, het merendeel van de inwoners kent.

Het is voorts opmerkelijk dat uw vrouw, in tegenstelling tot wat u zelf beweert (CGVS, p.17), zegt dat jullie thuis geen radiotoestel hadden. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, argumenteert zij dat zij vergeetachtig is (CGVS, vrouw, p.5). Er kan worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat men zich dergelijke zaken niet kan herinneren, (...) Gevraagd of sommige mensen in het dorp een televisietoestel hadden en dus een schotelantenne op het dak, aarzelt u en verklaart u dat u daar niet op gelet heeft (CGVS, p.18). Nochtans verklaart uw vrouw dat er geen elektriciteit in het dorp voorhanden was, wat toegang tot het medium televisie simpelweg onmogelijk maakte (CGVS, vrouw, p.5). Keer op keer blijken jullie geenszins op de hoogte van zaken die voor een inwoner van zo'n dorp evident zouden moeten zijn.

Verder verklaren jullie dat jullie zoon ziek was en medische zorgen nodig had. Uw vrouw beweert dat jullie daarvoor naar de kliniek in Mir Hazar gingen. Het is opmerkelijk dat zij zich de naam van dit dorp aanvankelijk niet kan herinneren (CGVS, vrouw, p.7). Nog opmerkelijker is dat zij ontkent dat jullie ooit naar Kabul zijn gegaan voor meer gespecialiseerde medische zorg (CGVS, vrouw, p.7), terwijl u zelf heeft beweerd dat u uw zoon naar dokters en hospitalen in de stad bracht en dat men u daar zou hebben afgeraden uw zoon te laten opereren (CGVS, p.9). Het is niet aannemelijk dat uw echtgenote niet op de hoogte zou zijn van de pogingen die u zou hebben ondernomen om uw zoon te helpen.

Verder verklaart uw vrouw dat zij "hoorde" dat er een school in het dorp was (CGVS, vrouw, p.4). Dat zij, moeder van twee dochters, niet weet of deze school ook toegankelijk is voor meisjes (CGVS, p.4), is opnieuw merkwaardig. Ook u informeerde schijnbaar nooit naar de toekomstige onderwijskansen voor uw dochters. U zegt dat er een meisjesschool in het districtscentrum is en zegt niet te weten of er ook andere meisjesscholen in het district zijn (CGVS, p.12). Het is bevreemdend dat een persoon die in België op zoek gaat naar een toekomst voor zijn dochters (CGVS, p.20), geen enkele notie heeft van de onderwijskansen die zijn kinderen in Behsud al dan niet zouden hebben gehad. (...) Tot slot is het verwonderlijk dat het uw vrouw niet bekend is dat Turkse troepen jarenlang in Wardak aanwezig waren (en daar honderden projecten op het gebied van gezondheidszorg, onderwijs, etc. finaliseerden) (CGVS, vrouw, p.6). Dergelijk vaag relaas met betrekking tot de situatie in het dorp en de regio, bevestigt dat het niet geloofwaardig is dat jullie daar woonden.

Nog andere vaststellingen tonen aan dat u tijdens het gehoor verzaakt heeft aan uw plicht tot medewerking. Zo ontkent u aanvankelijk dat u al voor uw komst naar België een Facebookaccount had en zegt u dat u in Afghanistan geen personen kent die deze vorm van sociale media gebruikten (CGVS, p.11). U zegt geen enkel contact te hebben met de mensen in Afghanistan en beweert niet te weten of uw vrienden en kennissen daar al dan niet in leven zijn. Pas wanneer het CGVS u confronteert met het feit dat uw eerdere account (onder de naam Azimy Hazara) werd teruggevonden, geeft u toe dat u ook al in Afghanistan een account creëerde (CGVS, p.12). Dat u het bestaan daarvan verborgen trachtte te houden, is veelzeggend. Als het CGVS opmerkt dat nagenoeg al uw vrienden van Kabul afkomstig lijken en u hierop vervolgens beweert dat iemand anders uw Facebookprofiel aanmaakte, dat deze persoon buiten uw toestemming vriendenverzoeken verstuurt en in uw naam commentaren post, blijkt u niet in te zien dat dergelijke boude verklaringen uw geloofwaardigheid verder ondermijnen.

U heeft voorts verklaard dat u de afgelopen tien jaar in Kabul gewerkt heeft. Sedert 2014 zou u hebben gewerkt voor de Agha Khan Foundation die gebouwen restaureert. U zou materialen zoals hout hebben vervoerd en u zou ook auto's hebben gecontroleerd. Dat u omwille van uw activiteiten voor de Agha Khan Foundation in Tar Balaq zou zijn bedreigd door een commandant van de Taliban (CGVS, p.17), maakt u gezien het ongeloofwaardige karakter van jullie herkomst uit Behsud evenwel niet aannemelijk. Om dezelfde reden kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die uw familie in Tar Balaq met de Kuchi's zou hebben gekend.

Wat betreft jullie verklaring dat jullie van etnische origine Hazara zijn en dat de sjiiitische Hazara's in Afghanistan worden vermoord, vervolgd en verkracht, dient te worden opgemerkt dat u en uw vrouw louter naar jullie etniciteit en geloofsovertuiging verwijzen zonder jullie nood aan bescherming in concreto aan te tonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een etnische of religieuze minderheid dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofd een

gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Markazi Behsud gelegen in de provincie Wardak. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Behsud heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande moet besloten worden dat u niet aannemelijk maakt dat u uit Wardak afkomstig bent en dat eerder kan verondersteld worden dat u in werkelijkheid een zeer sterke band met de stad Kabul heeft.

(...)

De documenten die u heeft neergelegd, vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. De taskara's kunnen uw relaas en herkomst slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat allerm minst het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in het land. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker. De badges tonen hoogstens aan dat u een tijdlang voor deze werkgevers actief bent geweest. Dat u omwille van uw professionele activiteiten problemen met de Taliban zou hebben gekregen, blijkt niet uit deze documenten. De brief van een Belgische militair op rust moet aantonen dat u ooit in de Kaia basis werkzaam was. Dat u daar in 2011 als kassier aan de slag was, wordt in deze beslissing niet betwist. De foto van uw vrouw in een huis, levert geen enkel bewijs voor jullie verklaring als zou dit jullie huis zijn, laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat dit huis in Behsud gelegen is en door de Kuchi's in brand gestoken werd. Gezien het bedrieglijke karakter van uw beweerde herkomst en asielrelaas, kan ook aan de foto geen enkele waarde worden gehecht. De brieven van mensen die u in België leerde kennen, houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en herstellen de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst en relaas niet."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. In casu is uit het geheel van de door verzoeker en zijn vrouw afgelegde verklaringen en de door hen voorgelegde stukken gebleken dat zij niet voldaan hebben aan hun medewerkingsplicht. Verzoeker en zijn vrouw hebben immers niet aannemelijk gemaakt werkelijk afkomstig te zijn uit het district Markaz-e-Behsud gelegen in de Afghaanse provincie Wardak en daar tot voor hun komst naar België ononderbroken te hebben verbleven. Zo kon worden vastgesteld dat (i) hun kennis van de geografie van de regio waar zij altijd zouden hebben gewoond gebrekkig is, (ii) zij nauwelijks andere inwoners van hun kleine dorp blijken te kennen, (iii) zij incoherente verklaringen hebben afgelegd over de aanwezigheid van radio en televisie bij hen thuis respectievelijk in hun dorp, (iii) zij tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de ondernomen pogingen om hun zieke zoon te helpen, (iv) zij niet op de hoogte blijken van de onderwijskansen die hun kinderen in Behsud al dan niet

zouden hebben gehad, (v) het verzoekers vrouw niet bekend is dat Turkse troepen jarenlang in Wardak aanwezig waren en er vele projecten op het gebied van onder meer gezondheidszorg en onderwijs finaliseerden, (vi) verzoeker het bestaan van een Facebookaccount aangemaakt in Afghanistan trachtte verborgen te houden. In de mate dat verzoeker en zijn vrouw hun herkomst uit het dorp Tar Balagh in Markaz-e-Behsud niet aannemelijk maken, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die zij daar met de Kuchi's zouden hebben gekend, noch aan het feit dat verzoeker daar omwille van zijn activiteiten voor de Agha Khan Foundation zou zijn bedreigd door een commandant van de taliban.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de dossierbehandelaar een tunnelvisie verwijt en hem ervan beticht ongeoorloofde druk te hebben uitgeoefend opdat verzoeker zou bevestigen dat hij afkomstig is uit Kabul, stelt de Raad vast dat de dossierbehandelaar verzoeker tijdens zijn gehoor bij herhaling gewezen heeft op zijn medewerkingsplicht en hem ertoe heeft aangemaand om een eventueel verblijf in Kabul niet achter te houden (stuk 6, gehoorverslag, p. 10, 12, 20). Hieruit blijkt niet dat de dossierbehandelaar bevooroordeeld zou zijn geweest wat betreft verzoekers vermoedelijke herkomst uit Kabul, maar wel dat hij reeds tijdens het gehoor van oordeel was dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst niet overtuigend waren en verzoeker de kans heeft gegeven om desbetreffend alsnog de waarheid te vertellen. Verzoeker kan gelet op de hoger weergegeven vaststellingen niet ernstig menen dat er voor de dossierbehandelaar absoluut geen aanleiding was om te stellen dat verzoeker zou liegen omtrent zijn afkomst. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Dat men tijdens het gehoor bepaalde kritische vragen stelt en erop wijst dat verzoeker de waarheid dient te vertellen, teneinde meer duidelijkheid te bekomen over bepaalde aspecten van het asielrelaas wil niet zeggen dat er sprake is van partijdigheid of vooringenomenheid.

Verzoeker overtuigt niet waar hij betoogt nooit de intentie te hebben gehad om informatie voor de verwerende partij achter te houden. Verzoeker biedt immers geen afdoende verklaring waarom hij in eerste instantie ontkende reeds in Afghanistan over een Facebookaccount te beschikken en daar mensen te kennen die Facebook gebruiken (stuk 6, gehoorverslag, p. 11). Het gegeven dat verzoeker dit alsnog heeft rechtgezet en zich hiervoor geëxcuseerd heeft, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij dienaangaande valse verklaringen heeft afgelegd, in weerwil van voormelde medewerkingsplicht. Zoals reeds in de bestreden beslissing gesteld kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn oude Facebookaccount door een vriend in Afghanistan zou zijn gecreëerd en beheerd (stuk 6, gehoorverslag, p. 15). Indien de vaststelling dat vele van verzoekers Facebookvrienden afkomstig blijken van Kabul kan worden verklaard door het feit dat verzoeker daar in het kader van zijn werk contacten heeft opgebouwd, kan niet worden ingezien waarom verzoeker het aanvankelijk opportuun achtte om te beweren dat hij in Afghanistan niemand kende die Facebook gebruikt, temeer daar dit element toch kan dienen om zijn voorgehouden tewerkstelling in Kabul te ondersteunen. Waar verzoeker erop wijst dat een deel van zijn vrienden naar het buitenland is vertrokken vanwege de gevaarlijke situatie en dat de kans klein is dat de dorpelingen een Facebookaccount hebben aangezien er in Tar Balagh geen elektriciteit is, verschoont noch verklaart hij zijn poging om het bestaan van een Facebookaccount met opvallend veel contacten in Kabul verborgen te houden.

Waar verzoeker aanvoert dat hij weet dat het dorp Tar Balagh in het district Markaz-e-Behsud ligt en stelt niet te kunnen verklaren waarom hij volgens het gehoorverslag in eerste instantie het district Hese Awal Behsud noemde, verschoont noch verklaart hij deze tegenstrijdigheid in zijn verklaringen. Dat verzoeker de dossierbehandelaar erop zou hebben gewezen dat er in de provincie Wardak twee districten zijn met de naam Behsud blijkt overigens nergens uit het gehoorverslag. In tegenstelling tot wat verzoeker mag vinden kan van verzoeker wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich de naam herinnert van de hoofdplaats van het district waar hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond, quod non (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing in het geheel niet wordt ingegaan op antwoorden waaruit zeer duidelijk zijn afkomst uit Tar

Balagh zou blijken, dient te worden gesteld dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS, nr. 178.032, 19 december 2007). Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker desbetreffend geen objectieve bronnen aanhaalt, kan het argument dat zijn voorgehouden regio van herkomst overwegend door Hazara's wordt bewoond niet volstaan om tegenwicht te bieden aan het geheel van concrete aanwijzingen die zijn herkomst uit deze regio tegenspreken. Dat verzoeker in staat bleek om omliggende dorpen op te sommen, neemt niet weg dat zijn kennis van omliggende districten beperkt blijkt tot deze die in de provincie Wardak gelegen zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). Waar verzoeker stelt dat de dossierbehandelaar ingewikkelde vraagstellingen gebruikte en hij daardoor de draad kwijt was, blijkt dit niet uit het gehoorverslag (stuk 6, ibidem). Er dient te worden vastgesteld dat de dossierbehandelaar vier keer een vraag stelde over aangrenzende districten, maar dat verzoeker tot tweemaal toe een ontwijkend antwoord gaf en uiteindelijk antwoordde het niet meer te weten. Nergens uit blijkt dat verzoeker het onderscheid tussen de begrippen 'dorp', 'district' en 'provincie' niet zou kennen. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk stellen dat hij correcte informatie verstrekke maar dat deze door de dossierbehandelaar zou zijn genegeerd "omdat het niet exact datgene was wat de interviewer in zijn hoofd had".

Waar verzoeker ontkent dat zijn vrouw 35 jaar in Tar Balagh heeft gewoond en beweert dat zij pas daarheen is verhuisd nadat zij huwde in 2009, dient te worden vastgesteld dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde in 1980 in het dorp Tar Balagh in Wardak geboren te zijn en daar tot op het moment van vertrek uit haar land van herkomst te hebben verbleven (administratief dossier vrouw verzoeker, stuk 16, verklaring DVZ, vragen 4, 5 en 10). Uit het verslag van het gehoor van verzoekers vrouw kan niet worden afgeleid dat geen rekening werd gehouden met haar laaggeschooldheid of haar profiel van vrouw in Afghanistan. Er werden haar immers geen vragen gesteld waarvoor zij, om hierop te kunnen antwoorden, over een bepaald opleidingsniveau dient te beschikken. De Raad stelt vast dat de lacunes in de kennis van verzoekers echtgenote voornamelijk betrekking hebben op zaken die betrekking hebben op haar onmiddellijke en dagelijkse leefwereld en de regio waar zij haar hele leven heeft gewoond, zoals klinieken en scholen in de buurt, namen van burens, het wel of niet hebben van een radio thuis, de aanwezigheid van Turkse troepen, etc. Het gegeven dat de hoofdstad van de provincie Wardak niet in de buurt van verzoekers voorgehouden dorp van herkomst ligt, is niet van aard afbreuk te doen aan de legitieme verwachting dat zijn vrouw de naam van deze stad kent, gelet op haar verklaring haar hele leven in deze provincie te hebben gewoond. De uitleg dat er geen duidelijk wegennet bestaat dat verzoekers woonplaats verbindt met de weg die naar Kabul leidt, biedt geen verklaring waarom zijn vrouw, die verklaarde slechts tweemaal naar Kabul te zijn geweest, wel weet welke plaatsen op de route naar Kabul liggen maar geen benul heeft of zij bij het verlaten van haar woning links- of rechtsaf moet (stuk 17, landeninformatie, gehoorverslag vrouw, p. 8). Dat zij zich dit niet zou herinnerd hebben omdat zij onder druk werd gezet, is wederom een loze bewering die niet blijkt uit het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor bijzonder uiteenlopende verklaringen heeft gegeven voor het feit dat hij nauwelijks namen kon noemen van inwoners van zijn dorp, waar zich nochtans maar 20 à 25 huizen zouden bevinden. Verzoeker verklaarde achtereenvolgens dat hij zelf maar om de drie à vier maanden voor een week naar het dorp kwam, er een oorlog gaande was, er geen sociaal contact was tussen de dorpingen met als gevolg dat zij elkaars naam niet kenden, hij als gevolg van wat hij heeft meegemaakt met psychische problemen kampt en, tot slot, meer tijd nodig heeft om zich namen van dorpingen te herinneren (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Door daar in zijn verzoekschrift post factum nog eens twee verklaringen aan toe te voegen – enkel de bewoners van de huizen die relatief dicht bij elkaar staan hebben contact met elkaar en er wordt meestal naar elkaar verwezen als de zoon, dochter, vader of moeder van X – schept verzoeker dienaangaande niet meer duidelijkheid, wel in tegendeel. Waar verzoeker opmerkt dat wanneer hij later tijdens het gehoor aangaf zich nog enkele namen van mensen te herinneren, verzoeker hier zelf geen namen bij vermeldde. De aankondiging dat hij zich nog namen herinnerde kadert in het antwoord op de vraag of er een moskee in het dorp was. Er kon dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij deze namen meedeelt (stuk 6 gehoorverslag, p.18). Voor zijn antwoord op de vraag of er een moskee is in zijn dorp vertoonde het gegeven dat hij zich plots opnieuw enkele namen van mensen kon herinneren geen enkele relevantie (stuk 6, gehoorverslag, p. 18). Verzoeker werd aan het eind van zijn gehoor overigens gevraagd of hij nog zaken wou toevoegen aan zijn relaas, maar heeft van deze gelegenheid geen gebruik gemaakt om terug te komen op de namen van andere dorpingen (stuk 6, gehoorverslag, p. 21). Dat verzoekers echtgenote de namen van andere mannen in het dorp niet kent omdat zij als vrouw niet geacht werd contact te hebben met andere mannen, kan niet overtuigen. Het is immers niet aannemelijk dat een vrouw die haar

hele leven in een klein dorp heeft gewoond de namen van mannelijke dorpsgenoten niet kent louter en alleen omdat zij er nooit mee heeft gesproken.

De bijzonder gekunstelde post factum uitleg dat verzoekers echtgenote wel wist dat verzoekers vader thuis een kleine radio had, maar dit niet durfde te zeggen uit schrik dat verzoeker dit ook niet zou hebben verteld gelet op het feit dat de taliban het bezit van een radio ten strengste verbieden, kan de vastgestelde tegenstrijdigheid met verzoekers verklaringen desbetreffend niet verschonen. Zowel verzoeker als zijn echtgenote werden immers gewezen op hun plicht om hun asielrelaas zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw uiteen te zetten. Bovendien mag worden verondersteld dat verzoekers echtgenote deze uitleg zou hebben gedaan op het moment dat zij werd geconfronteerd met het feit dat haar man wel verklaarde over een radio te beschikken, maar zij gaf toen enkel aan vergeten te zijn of er al dan niet een radio aanwezig was bij hen thuis (stuk 17, landeninformatie, gehoorverslag vrouw, p. 5).

Nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker zou hebben verklaard dat er elektriciteit was in zijn dorp. Dat verzoeker aangeeft er niet te hebben op gelet of sommige huizen in zijn dorp een schotelantenne hadden, wekt verbazing gelet op de verklaring van zijn vrouw – thans bevestigd in het verzoekschrift – dat er in het dorp geen elektriciteit aanwezig was, waardoor toegang tot het medium televisie simpelweg onmogelijk was (stuk 17, landeninformatie, gehoorverslag vrouw, p. 5). Wat verzoeker dienaangaande tijdens toespraken buiten zijn asielprocedure wel of niet heeft verklaard, doet hier overigens niet ter zake.

Dat noch verzoeker noch zijn echtgenote hebben verklaard dat hun zoon in Kabul medisch werd behandeld, neemt niet weg dat waar verzoeker verklaarde dat hij te rade ging bij dokters in Kabul, zijn echtgenote ontkende dat er ooit naar Kabul werd gegaan om medische hulp te zoeken voor hun zoon (stuk 6, gehoorverslag, p. 9; stuk 17, landeninformatie, gehoorverslag vrouw, p. 7). De argumentatie in het verzoekschrift doet aan deze tegenstrijdigheid geen afbreuk.

Waar verzoeker opwerpt niet naar België te zijn gekomen om zijn dochters een betere toekomst te kunnen garanderen qua onderwijs, verklaart noch verschoont hij de vaststelling dat hij noch zijn echtgenote op de hoogte blijken van de onderwijskansen die hun dochters in hun voorgehouden regio van herkomst al dan niet zouden hebben gehad. Dat de school in het dorp “in feite een gebouw is wat 15 minuten van voormalige woning van verzoeker en zijn gezin is verwijderd en wat maar heel af en toe open is vanwege veiligheidsredenen” verklaart niet dat verzoekers echtgenote niet weet of deze school ook toegankelijk is voor meisjes. In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn kinderen nog niet van schoolgaande leeftijd waren bij hun vertrek, ziet de Raad niet in wat hiervan de relevantie is voor het vastgestelde gebrek aan interesse in de toekomstige onderwijskansen van deze kinderen.

Dat verzoekers echtgenote geen weet heeft van de aanwezigheid van Turken in Wardak, enkel omdat zij haar dorp zelden zou hebben verlaten en er in Tar Balagh van deze aanwezigheid niets te merken zou zijn, is niet aannemelijk gelet op informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat tussen 2006 en 2010 reeds tweehonderd Turkse projecten op het gebied van onderwijs, gezondheid en infrastructuur werden voltooid in Wardak en deze op veel steun van de bevolking kunnen rekenen.

De door verzoeker bijgebrachte documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen.

Wat betreft de documenten die reeds werden neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gemotiveerd:

“De documenten die u heeft neergelegd, vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te weerleggen. De taskara's kunnen uw relaas en herkomst slechts ondersteunen bij geloofwaardige verklaringen wat allerminst het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in het land. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Hierdoor hebben Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een Afghaanse asielzoeker. De badges tonen hoogstens aan dat u een tijdlang voor deze werkgevers actief bent geweest. Dat u omwille van uw professionele activiteiten problemen met de Taliban zou hebben gekregen, blijkt niet uit deze documenten. De brief van een Belgische militair op rust moet aantonen dat u ooit in de Kaia basis werkzaam was. Dat u daar in 2011 als kassier aan de slag was, wordt in deze beslissing niet betwist. De foto van uw vrouw in een huis, levert geen enkel bewijs voor jullie verklaring als zou dit jullie huis zijn,

laat staan dat hiermee wordt aangetoond dat dit huis in Behsud gelegen is en door de Kuchi's in brand gestoken werd. Gezien het bedrieglijke karakter van uw beweerde herkomst en asielrelaas, kan ook aan de foto geen enkele waarde worden gehecht. De brieven van mensen die u in België leerde kennen, houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven en herstellen de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst en relaas niet."

De referentiebrief van een voormalig ISAF contractor werkzaam op de NAVO-basis van de luchthaven van Kabul met foto van de werkvloer heeft betrekking op verzoekers werkzaamheden in de luchthaven, waaraan niet wordt getwijfeld (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Het loutere feit dat in deze brief vermeld staat dat verzoeker tijdens zijn tewerkstelling de formele toestemming kreeg om zijn familie in Behsud te bezoeken vormt geen bewijs van verzoekers herkomst uit Behsud, nu deze brief een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. Deze werd namelijk opgesteld op vraag van verzoeker, ter staving van zijn asielaanvraag, na een negatieve beslissing. Verder is dit een privéschrijven waar weinig bewijswaarde aan kan worden toegekend, gezien het door eender wie kan zijn opgesteld. De brief waarin verzoekers tewerkstelling bij de Aga Khan Trust for Culture (AKTC) wordt bevestigd levert eveneens enkel een bewijs van verzoekers werkzaamheden bij deze organisatie, waaraan evenmin wordt getwijfeld (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift). Het is hierbij opvallend dat de auteur zich niet in een positie acht om uitspraak te doen over de leefomstandigheden of verblijfssituatie van verzoeker. Ook deze brief vormt dus geen bewijs van verzoekers herkomst uit Behsud, en er kan eveneens worden opgemerkt dat deze een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont. De door verzoeker gevoegde persartikels waaruit blijkt dat er bij verzoekers voormalige werkgevers gewelddadige en zelfs terroristische incidenten hebben plaatsgevonden (stukken 6 en 7) hebben geen betrekking op verzoekers persoon en kunnen derhalve niet dienen om de persoonlijke problemen omwille van zijn werkzaamheden te staven.

De door verzoeker gevoegde badge van het IFA (stuk 2) en brief van een Belgische militair op rust (stuk 4) werden reeds eerder neergelegd en kunnen, zoals in de bestreden beslissing terecht gesteld, enkel verzoekers professionele activiteiten in Kabul ondersteunen.

Aan de bewijswaarde van het paspoort van de broer van verzoeker die in Iran overleden zou zijn en de factuur betreffende de naar aanleiding van diens overlijden geleverde diensten, waarvan een fotokopie met vertaling is gevoegd bij verzoekers aanvullende nota van 11 april 2017 (stukken 11 en 12) en die in origineel worden neergelegd ter zitting van 12 mei 2017, wordt vooreerst afbreuk gedaan door de vaststelling dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt van een broer met de naam A. A. die, althans blijkens voormelde factuur, in 2003 reeds overleden zou zijn. Nochtans werd verzoeker gevraagd alle broers en zussen op te noemen, ook diegene die reeds overleden zijn (stuk 18, verklaring DVZ, vraag 17). Vervolgens dient te worden vastgesteld dat deze documenten geen aanwijzingen bevatten betreffende verzoekers herkomst of verblijfplaatsen in Afghanistan. Nog daargelaten het gebrek aan bewijs van verwantschap tussen verzoeker en de titularis van het "bewijs van identiteit", toont het gegeven dat deze persoon in Tar Balagh werd geboren geenszins aan dat verzoeker daar eveneens werd geboren, laat staan dat hij er vanaf zijn geboorte tot aan het vertrek uit zijn land van herkomst onafgebroken zou hebben gewoond. De factuur toont hoogstens aan dat de vermelde persoon overleden is, welk gegeven geen afbreuk doet aan de vaststellingen met betrekking tot verzoekers voorgehouden herkomst. Verzoekers taskara (stuk 10) werd door hem reeds neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en kan dan ook zoals reeds gesteld geen ander licht werpen op wat voorafgaat.

Het document met betrekking tot de eigendomsoverdracht van een stuk grond gelegen in Tar Balagh, waarvan een fotokopie met vertaling is gevoegd bij verzoekers aanvullende nota van 9 mei 2017 (stuk 13) en dat in origineel wordt neergelegd ter zitting van 12 mei 2017, bevat evenmin enige aanwijzing betreffende verzoekers herkomst of verblijf voorafgaand aan zijn komst naar België. Het gegeven dat door verzoekers grootvader een stuk grond gelegen in Tar Balagh werd geschonken aan zijn vader en oom en dat deze oom vervolgens zijn deel heeft verkocht aan verzoekers vader toont niet aan dat verzoeker zijn hele leven in Tar Balagh heeft verbleven. Bij zijn aanvullende nota van 9 mei 2017 voegt verzoeker voor het overige de reeds eerder voorgelegde brieven van zijn voormalige werkgevers alsook de beëdigde vertaling daarvan naar het Nederlands (stukken 3bis en 5bis).

Ter zitting van 12 mei 2017 legt verzoeker de originelen neer van enkele documenten die reeds eerder, in origineel dan wel kopie, werden neergelegd en die reeds werden beoordeeld. Daarnaast legt verzoeker ook zijn rijbewijs neer (stuk 14). Dit document is evenwel niet voorzien van een vooreensluitend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging

voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006, waardoor het dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen origineel stuk, maar slechts een fotokopie neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Nog daargelaten de vaststelling dat de foto waarop verzoekers echtgenote te zien zou zijn in een berglandschap in Wardak eveneens slechts een fotokopie betreft, stelt de Raad vast dat deze foto niet de minste objectieve aanwijzing bevat wat betreft de plaats of het tijdstip waarop hij werd genomen of de identiteit van de erop afgebeelde personen (stuk 15). Dat verzoeker op de inventaris van de stukken die hij ter terechtzitting neerlegt nog de opsomming maakt van de kinderen van verzoekers ouders en hun verblijfplaats kan geen afbreuk doen aan wat voorafgaat.

Met betrekking tot het geheel van de door verzoeker neergelegde documenten dient tot slot te worden opgemerkt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Inzake de Hazara-origine van verzoeker en zijn vrouw, wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt gesteld:

“Wat betreft jullie verklaring dat jullie van etnische origine Hazara zijn en dat de sjiitische Hazara's in Afghanistan worden vermoord, vervolgd en verkracht, dient te worden opgemerkt dat u en uw vrouw louter naar jullie etniciteit en geloofsovertuiging verwijzen zonder jullie nood aan bescherming in concreto aan te tonen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker niet alleen de reden van een gegronde vrees voor vervolging of van het reële risico op ernstige schade wegens het behoren tot een etnische of religieuze minderheid dient aan te tonen, maar ook de gegronde vrees op vervolging of het reële risico op ernstige schade zelf. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade bestaat, is het behoren tot een bepaalde minderheidsgroep geen bewijs van uw nood aan bescherming.”

In de mate dat verzoeker, waar hij aanvoert tijdens zijn gehoor concrete voorbeelden van vervolging of schade op grond van zijn Hazara-origine te hebben gegeven, verwijst naar zijn voorgehouden problemen met de taliban, dient hij erop te worden gewezen dat hij deze problemen niet aannemelijk maakt gezien het ongeloofwaardige karakter van zijn voorgehouden herkomst uit Behsud.

Hoewel verzoekers etnische achtergrond niet ter discussie staat, volstaat het aanhalen van algemene informatie over de situatie van de Hazara's in Afghanistan (stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift) niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

In geen van beide verklaringen van verzoekers voormalige werkgevers kan worden gelezen dat verzoeker omwille van zijn etnische achtergrond problemen zou hebben gekend in zijn land van herkomst (stukken 4 en 5 gevoegd bij het verzoekschrift).

Verzoeker toont niet aan dat de etnisch geïnspireerde pesterijen en incidenten waarvan hij beweert het slachtoffer te zijn geweest in het opvangcentrum in België enige band vertonen met de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst. Het weze benadrukt dat verzoekers vrees voor vervolging dan wel het reële risico op ernstige schade dat hij meent te lopen dient te worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van herkomst en dat de aangevoerde feiten in het Belgisch opvangcentrum vanuit dit oogpunt niet relevant zijn.

Gelet op wat voorafgaat, is in casu aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, eerste lid van de vreemdelingenwet niet voldaan en kan verzoeker het voordeel van de twijfel derhalve niet worden gegund. Ook kan niet worden ingezien dat de verwerende partij de meest nadelige interpretatie heeft

weerhouden, waardoor een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet wordt aangetoond.

2.7. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op wat voorafgaat treedt de Raad het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij en dient gelet op verzoekers eigen verklaringen inzake zijn tewerkstelling en vrienden in Kabul de nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet te worden getoetst ten aanzien van Kabul.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de stad Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation" van november 2016), opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Er bestaat voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In de mate dat verzoeker er niet in is geslaagd zijn herkomst uit het dorp Tar Balagh in de provincie Wardak aannemelijk te maken, is zijn betoog met betrekking tot de veiligheidssituatie in Wardak niet dienstig. Verzoeker toont geenszins aan dat hij en zijn gezin in geval van terugkeer naar Afghanistan een mensonwaardig bestaan als intern ontheemden tegemoet gaan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt in fine van zijn verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om zijn dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF